

VETERINAIR TUCHTCOLLEGE

Beslissing in de zaak onder nummer van: 2010/99

X , klagster

tegen

Y te A, beklaagde

1. DE PROCEDURE

Het college heeft kennis genomen van de klacht, het verweer, de repliek en de dupliek. De mondelinge behandeling vond plaats op 20 oktober 2011. Geen van partijen is verschenen.

2. DE KLACHT

Beklaagde wordt verweten veterinaire zorg te hebben geweigerd met betrekking tot de zieke hond van klagster.

3. DE VOORGESCHIEDENIS

3.1. Het gaat in deze zaak om de hond van klagster, een Franse Bulldog teef, geboren 13 augustus 2006, met de naam XXXXX.

3.2. Op zaterdagavond 2 oktober 2010 omstreeks 19.30 uur heeft klagster telefonisch contact opgenomen met beklagde en gemeld dat haar hond piepende geluiden maakte en rilde.

Beklagde heeft navraag gedaan naar andere klachten, waarop klagster zou hebben aangegeven dat daarvan geen sprake was. Beklagde heeft hierna geopperd dat de hond waarschijnlijk ergens van geschrokken was. Hij heeft vervolgens geadviseerd het even aan te zien.

3.3. Enige tijd later, ergens tussen 19:45 en 20:00 uur, heeft klagster wederom telefonisch contact met beklagde opgenomen omdat de hond nog steeds rilde en naar haar zeggen tevens was gaan hijgen. De verklaringen van partijen lopen uiteen over hetgeen exact is besproken tijdens dat telefoongesprek. Volgens klagster heeft beklagde haar verzekerd dat er niets aan de hand was, maar als zij toch wilde langskomen dit om 21:15 uur mogelijk was. Klagster stelt dat de verheffende toon waarmee beklagde haar te woord heeft gestaan haar evenwel heeft doen besluiten van een consult die avond af te zien.

3.4. Beklagde stelt daartegenover dat klagster, behalve over rillen, haar ongerustheid heeft uitgesproken over de door haar gemeten lichaamstemperatuur van de hond (39,4 graden). Beklagde stelt te hebben getracht klagster gerust te stellen en er op te wijzen dat slechts sprake was van een lichte verhoging. Voorts heeft beklagde aangeboden de hond te ontvangen in zijn praktijk om 21.15 uur en gemeld dat het weekendtarief van toepassing was. Toen klagster aangaf het nog even te willen aanzien en wellicht later terug te bellen heeft beklagde gezegd dat hij voor deze klacht liever een afspraak op het genoemde tijdstip wilde dan dat hij er 's nachts voor naar de praktijk moest komen. Beklagde betwist op verheffende toon te hebben gesproken.

3.5. Uit de verklaring van klaagster volgt dat zij de volgende dag telefonisch contact heeft opgenomen met een andere dierenarts, die op basis van de anamnese de verdenking op een hernia heeft uitgesproken. Klaagster heeft de hond die dag pijnstillende medicatie toegediend die zij nog in huis had. Op 7 oktober 2010 is zij met hond bij deze dierenarts op consult geweest waarbij na röntgenologisch onderzoek werd bevestigd dat er sprake was van een hernia.

4. HET VERWEER

Beklaagde heeft gemotiveerd verweer gevoerd. Op dit verweer zal hierna, voor zover nodig, worden ingegaan.

5. DE BEOORDELING

5.1. In geding is of beklagde te kort geschoten is in de zorg die hij als dierenarts had behoren te betrachten ten opzichte van de hond van klaagster, met betrekking tot welk dier zijn hulp was ingeroepen.

5.2. Klaagster verwijt beklagde dat hij tijdens het tweede telefoongesprek in de avond van 2 oktober 2010 een dusdanig intimiderende houding jegens haar heeft ingenomen dat klaagster ervan af heeft gezien haar zieke hond aan beklagde aan te bieden. Beklaagde heeft dit gemotiveerd betwist.

5.3. Het college stelt voorop dat klachten over de communicatie of de bejegening van een diereigenaar door een dierenarts in beginsel buiten de reikwijdte van het veterinaire tucht-recht vallen. Alleen als hierdoor de noodzakelijke diergeneeskundige zorg voor een dier in het geding komt, wordt op deze hoofdregel een uitzondering gemaakt. De lezingen van partijen spreken elkaar tegen over hetgeen en de wijze waarop beklagde die avond met klaagster heeft gecommuniceerd en hieromtrent is geen duidelijkheid c.q. zekerheid ontstaan. Bij

die stand van zaken kan niet worden geconcludeerd dat de wijze van communicatie door beklagde de diergeneeskundige zorg voor de hond in de weg heeft gestaan.

5.4. Verder is niet in geschil dat beklagde aan klagster heeft voorgesteld om die avond om 21:15 uur met de hond langs te komen. Klagster heeft besloten hiervan geen gebruik te maken. Nadien heeft zij ook geen contact meer met beklagde opgenomen en ervoor gekozen de volgende dag een andere dierenarts te raadplegen. Gelet op het gedane aanbod om langs te komen en nu niet is komen vast te staan dat beklagde op een intimiderende wijze heeft gecommuniceerd, kan niet worden geconcludeerd dat beklagde heeft geweigerd veterinaire zorg aan de hond te verlenen. Hiernaast zijn ook geen feiten of omstandigheden aannemelijk gemaakt die de conclusie rechtvaardigen dat de tijdspanne tussen het moment dat klagster die avond belde –tussen 19:45 en 20:00 uur- en het voorgestelde tijdstip voor een consult –21:15 uur- onverantwoord lang was. Klagster heeft een dag later op basis van een telefoongesprek met een andere dierenarts besloten pijnstillende medicatie toe te dienen en is eerst op 7 oktober 2010 naar die praktijk gegaan voor een consult. Gelet op het voorgaande wordt de klacht ongegrond verklaard.

6. DE BESLISSING

Het College:

verklaart de klacht ongegrond.

Aldus vastgesteld te 's-Gravenhage door mr. G.J. van Muijen, voorzitter en door de leden drs. J.A.A.M. van Erp, drs. J. Hilvering, drs. J.A.M. van Gils en drs. M. Lockhorst, in tegenwoordigheid van mr. J.B.M. Keijzers, secretaris.

Uitgesproken in het openbaar op 15 december 2011 door mr. G.J. van Muijen, voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. J.B.M. Keijzers, secretaris.

mr. J.B.M. Keijzers

mr. G.J. van Muijen